

ПОМОЋ ЈЕ МНОГИМА ПОТРЕБНА

Служба помоћи у кући је по завршетку пројекта финансираном од стране MSP, наставила са радом и крајем јула обележила мали јубилеј - први рођендан. Још током трајања пројекта показала се потреба да се пружање помоћи и неге у кући старима и хронично оболелим лицима настави јер су корисници били задовољни оваквим видом услуга.

Помоћ у кући као право из области социјалне заштите спада у надлежности локалне самоуправе и по истеку донације активности су настављене финансирањем из општинског буџета и партиципације корисника. Већ годину дана овај Програм живи на радост корисника, јер се показало да су услуге које неговатељице пружају квалитетне и благовремене тако да корисници добијају потпуну социјалну услугу у кућним условима што њима пуно значи. Већина старих и оболелих нерадо прихвата смештај у здравственим установама и домовима за стара и инвалидна лица, а овај вид помоћи, показало се, умногоме задовољава њихове потребе. Обилазећи кориснике и разговарајући са њима о програму остали смо у уверењу да су на овај начин умногоме растерећени од обавеза које не би могли сами да обаве што доприноси и њиховом бољем расположењу. Иако су задовољни посетама и услугама које им неговатељице пружају и корисници су Програма од самог почетка нису сви желели да о томе јавно говоре нити да се фотографишу за новине. Ипак неки су радо прихватили разговор за наш лист.

– Коса је најмлађи корисник, у Програму је од самог почетка и о свом искуству каже: –*Веома сам задовољна услугама које добијам у оквиру Програма и препоручила бих свима који су немоћни и болесни да се не плаше присуства непознате особе зато што им она у многоме може олакшати животи и постати им пријатељ, а пријатеља никад није много. Мени пуно значи присуство неговатељице, мада нисам усамљена. Она ми кућује намирнице, припрема доручак, набавља лекове и сл. Због природе своје болести то не могу сама да урадим и нерадо отпрећујем познанике и пријатеље да ми нешто учине. Њихове посете ме највише радују због дружења, ја им честито о својој муци и не говорим јер ми они болест не могу олакшати, ја изаберем ведрије теме. Са неговатељицом Зорицом изградилa сам дружарски однос и с нестипљењем*

очекујем дан када ће ми доћи. Зато из личног искуства могу само да похвалим овај Програм и желела бих и друге људе да охрабрим уколико им је ова врста помоћи потребна да се не двоуме. Нека позову Центар за социјални рад где ће добити све потребне информације у вези Програма и нека иако поможу себи, јер болест и старост могу бити лакши и одношљивији уз нечију помоћ.

Овај Програм би у целој Србији требало да заживи јер је то нешто што је заиста потребно и постоји свуда у Европи мада се другачије зове. Иако се годинама бори са финансијским потешкоћама да би набавила лекове, Коси више смета однос друштва према инвалидима и наглашава да Србија у односу на свет много заостаје кад су права инвалида у питању.

–*Чини ми се да смо ми грађани преглеђа рега. Код нас је велики проблем што се не зна ни колико инвалида*

имамо што се само мали број налази у евиденцијама удружења, док многи никад нису изашли изван простора у коме живе, и за њих се ни не зна. Болест није лако прихватити, али кад човек сам себе прихвати иаковог каквав јесте, тек онда може да очекује да ће га и друштво прихватити - закључује наша саговорница.

И брачни пар Бојовић укључен је у Програм од самог почетка. Њихово искуство је веома позитивно и обоје кажу да им посете неговатељице Бранкице чине живот бољим и квалитетнијим. Иако се међусобно помажу, обома је потребна помоћ јер им је здравље много нарушено. –*Бранкица нас својим присуством разоноди и доста нам помаже-кажу. Доноси нам лекове, додећа у које време треба да их узмемо, а поред тога осећамо се сигурније кад је она са нама. Ако нам случајно нешто затреба Бранкица и ван договореног термина наврати код нас и пријекне нам у помоћ, пожртована је и много нам је драга.*

Бранкица Лазовић, по занимању медицинска сестра, ради као неговатељица од почетка Програма “Помоћ у кући”.

–*Овакав програм је заиста потребан људима, мада се многи, иако би им оваква врста помоћи била потребна, не одлучују да постану корисници из више разлога. Неки нису довољно информисани, неки због предрасуда, ујачаја окружења у коме живе и слично.*

Они који су укључени знају да је Програм врло повољан. У договору са корисником одређује се време наше посете, да ли ће то бити свакодневно или повремено. Има доста људи који су усамљени или

Коса и неговатељица Зорица

Уз Бранкицу се осећају сигурније

нису способни да сами брину о себи због старости или болести. Наши задатак је да корисницима, поред неге и помоћи, припремимо и лакше оброке за које није потребно много времена, да одемо у набавку намирница и лекова, обавимо плаћање доспелих рачуна и слично.

За две године колико радим овај посао усјевала сам да усвојим добру комуникацију са свим људима и нисам имала никаквих непријатности. Треба проценили како прићи корисницима, да ли су и када расположени за разговор, осећају ли се добро или имају лош дан, па на основу тога се и понашати. Посао се, пре свега, мора обављати професионално, али и показати љажњу и бригу о њим људима. Трудим се да им увек изађем у сусрет јер се не осећам испуњеном уколико добро не обавим задатак.

Славица Јовашевић

ЈЕДНАКА СА ДРУГИМА

–У колицима смо, али то не значи да немамо воље да плешемо или радимо нешто друго што смо раније радили–почиње своју животну причу Кристина. У спортском плесу сам врло кратко, од прошле године. У свету је то нормална појава, а код нас сасвим нешто ново и ја сам за сада једини плесач са инвалидитетом. Жао ми је што немам конкуренцију, јер би заједно било све лепше и лакше, али се надам да сам својим примером успела да заинтересујем и друге људе.

Иако се спортским плесом бави само годину дана, постигла је запажене резултате како на домаћим тако и на иностраним такмичењима. На званичним такмичењима наступала је у Аустрији и два пута у Холандији, док су ревијални наступи били у Републици Српској, Македонији и код нас.

–Добро се сећам свог првог наступа. Било је то прошле године на такмичењу које није било за особе са инвалидитетом. Желела сам да покажем да сам једнака са другима и успела сам. Организатори до самог наступа нису знали да ћу плесати у колицима. Стицајем околности, готово да смо из кола изашли на подијум, тако да нису имали прилику пре ни да ме виде. И сама кореографија била је необична. На почетку ја се на подијуму појављујем покривена плаштом. Када сам коначно и ја почела да плешем сви су очекивали да је то део приче и да ћу устати да играм. Запренашћењу, али и одушевљењу публике није било краја када су схватили да ћу комплетан наступ извести плешући у колицима. Наш наступ је прошао запажено и добили смо другу награду.

Колико је Кристина одлучна у својој намери да буде успешна у плесу говори и податак да из Зрењанина путује на тренинге у Београд.

На први поглед ова жена плени љубазношћу, одмереношћу и жељом да успе у ономе чиме се бави. Упознали смо је током боравка у Ариљу, где се са својим плесним клубом „Лорд“ налазила на десетодневним припремама. Била би ово сасвим обична прича о још једној успешној жени да Кристина Живанкић ипак није посебна. Све успехе постигла је плешући у колицима.

Несвакидашње, али храбро.

–Напорно јесте, али мени се то допада, тако да све подносим са лакоћом. Два-три пута седмично долазим на тренинге у Београд. Пуно се ради, путује, сама возим ауто, али када изађете на подијум све заборавите. Када је нешто лепо и када се воли, не представља оптерећење.

Кристина је свесна свог хендикепана иако оно то тако не доживљава и себе сматра равноправном са свима, јер и она обавља све послове као и здраве особе. Већ други мандат је председник Удружења особа са посебним потребама у Зрењанину и управо својим примером помаже и другима да себе не доживљавају другачијима.

–Ми смо ту где смо. Свако је за себе пронашао активност која му одговара. Неко се бави кошарком, неко атлетиком, неко плесом.

Колица у којима плеше су наменски направљена у Немачкој. Она су посебно балансирана и обезбеђују бржу окретљивост и покретност.

Тренинг Милан Крунић има само речи хвале за Кристинину упорност и залагање, али напомиње да за њу не постоје привилегије и повластице.

–Особе са инвалидитетом играју исте игре као и други плесачи, мада на њиховим такмичењима постоје дуо категорије где су оба плесача у колицима. Њима је све теже, јер све морају да одраде у колицима, покрете, ситем бројања, али такве особе имају више љубави за оно што раде, са њима је опуштеније вежбати, за њих не постоје препреке. Иначе, Кристинин партнер не плеше у колицима.

Истиче да је задовољна боравком у Ариљу. –Ово је прелеп амбијент, природа је дивна, а све у хотелу подређено је мојим потребама. Желела бих истакнем да је за мој боравак у Ариљу заслужан г. Мићковић, председник параолимпијског комитета. Све је подређено мени како бих се боље и удобније осећала.

Кристина својим примером показује да не постоје и не треба да постоје поделе. Сви смо једнаки и равноправни, а колико ћемо од живота узети не зависи од тога да ли смо другачији, већ од способности да себе пронађемо у животу и да се усмеримо ка свом циљу. Кристина је то успела.

С. Р.